

GÁL SÁNDOR

Szárnyas kövek

1

*az éjszaka és a nappal között
tapinthatatlan út épül
s átszeli a síkság arcát*

verssor a papírt

*fehér és kék valóság
a gondolat árnyéktalan ténye*

*lehet hogy múlt
lehet hogy jövő*

*az idő kitágult ölelésében
földereng az érkező ünnep*

2

*a fájdalmak
a létezés jelei
ahogy a délutánból
fölemelkednek a horizontig
ahogy kikényszerítik
az utolsó lehetséges mozdulatot
egy lépést
a faltól falig
bejárható teret
miközben mintha
a mindenség köszöntene*

*itt kezdődik
a befogadás kegyelme
amelynek a tudáshoz
már nincs köze
még egy érintés
bizonyossága talán
amely elér a tudatig
a rögzül gondolatként*

*hogy ez vagy te
s hogy leszel a csend része
a fogalmak mögött
hányszor és hányszor
megjelent már benned
ez a tündöklő mélység
hányszor és hányféle időben
zuhogott át vérköreiden
hogy a vers f á j d a l o m
s hogy e fájdalom
az élet*

3

*hangod véred
a megalázott táj mélységeiben*

*minden kalász tövében
a kiserkenő végzet*

*szítál a láthatatlan por
sebekre ül
a hajnal fájdalma éget*

*a mozdulatok szertehulltak
komor hantok közé
és tovagörögtek a kelő nap tüzeiben*

*a nyár harmattalan virágai
megkékült emberi ajkak
elém idézik a halál jegyeseit*

*a fehérség arca izzott
s az ismeretlen pillanat
körbezárta a csendet*

*lehet hogy már éjszaka volt
holdtalan és göncöltelen
a vadgesztenyék
árnyéktalanná lettek
s az akácok gyászfeketék*

*bogoly huhukolt
hangjában vizek borzongása*

*szomjúság ölelte a mélységet
cseces korsó zörrent
s folderengett benne a vágyakozás
érintések tüze neszek suhanások
a csillagok árnya mögött*

*az idő titka visszariadt
e lombtalan aszály árnyaiboz
a föld áradó hullámaival
betakarta a hangtalan nyarat
s a megalázott táj mélységeit*

4

*milyen ének éjszakája
emeli a vigasztalás szavát
a vérző szilvafa csendjét
és a galambok hallgatását
itt áll feketében a tegnap
házak udvarok poros utak
s a halottakkal teli árkok
eső zokogása lovak szekerek
halálmenete a beroskadt
partok omladéka mentén
búcsúzó ének éjszakája
áll feketében a tegnap
galambok hallgatása
vérzik a szilvafa csendje*

5

*a legtisztább hangokat
mégis csak a hajnal hozza el
a fények emelkedésében összefonódik
az alázat és a szépség
megérintvén az ébredők arcát
az erdőket a tengereket és a történelem
összezárt idejét a kövek mélyén*

a várakozás és a csend pillanata
 egyesül az idő hullámszásában
 szigetek és öblök keletkeznek
 a szétbomló ködfátyol ezüstje alatt
 előtűnik a látható múlt
 s a megélt való tapinthatóvá lényegül
 érezni benne a szívverés lüktetését
 minden utat és minden mozdulatot
 a csúcok és mélységek csábítását
 az áradó folyózúgást téli jégrianást
 mindent mindent amit az emlékezet
 újra és újra eléd varázsol
 állnak sorban az évtizedek
 hordozván magukban az időtlenség
 feloldhatatlan törvényét
 életet sorsot s a beteljesülés
 havas csúcsait

6

ahogy a napok telnek
 ahogy a napok
 egymásnak felelnek
 összegezvén az emelkedést
 vagy tényét a zuhanásnak
 virradattól napszálltáig
 e mindig köztes valóban
 az őrizetlen emlékezet
 égi utakra fordul
 a szépség törvénye
 visszavezet a vizek forrásaihoz
 az egykori ajtók küszöbök
 kitért derűjéhez
 ahol minden szó és tett
 az e g é s z igazát jelölte
 mennyi eltékozolt pillanat
 betemetett sorsok és kövek
 együtt az időtlenségben
 együtt a porladó időben
 ahogy a napok telnek
 ahogy egymásnak felelnek
 mindhalálig

7

*követhető a fölemelkedés pillanata
ahogy elérkezik sodorván maga előtt
az arcokat a szemek sokaságát
szerelemek tüzeit az ölelések forró
és sötét lobogását karokat öleket
a szépség megálmodott harmóniáját
s a tisztaság reményét
és a veszteségeket*

a kudarcok

*mindig-eleven fájdalmát
a hajnalok megperzselt igézetét
s a hiába való várákozást
az üres állomások csarnokaiban*

8

*az emlékek valósága
jelen idejű lett
örökös tartomány
áttetsző egész
az évszakok viharai
tovatúntek
csend öleli
a tegnapok záporát
és már olvasható
a kitakart ölü üzenet
az ének magányát
szárnyas kövek vigyázzák*